

Stat som Fremtidens Stat, og man bestemte da, at Indkomsten fremtidig skulde være den eneste Norm for Skatteligningen i Kjøbenhavn. At man samtidig satte en Grænse for Skattens Størrelse, en Bestemmelse, der i øvrigt ikke fandtes i det af Regeringen forelagte Lovforslag, havde væsentligst sin Grund i, at man var betænkelig ved at sætte Indkomsten i Stedet for Formue og Vejlighed som Skattebasis og derfor ønskede Lovens Principper gjorde til Genstand for en nærmere Overvejelse, forinden man gik videre, en Eventualitet, man i øvrigt ansaa for temmelig fjærentliggende. I Overensstemmelse hermed er man i Kommunalbestyrelsen altid gaaet ud fra, at man, naar en Skatteforhøjelse af større Omfang maatte blive nødvendig, var henbist til, hvis man vilde handle i den gældende Lovgivnings Aand, at forblive paa den ved Loven af 19de Februar 1861 anviste Vej, da der nu ikke kunde være Tale om at gaa tilbage til Formue- og Vejlighedsstaten. De siden 1861 indbundne Erfaringer havde imidlertid vist Kommunalbestyrelsen, at man nødig burde gaa til en Forhøjelse af Indkomstskatprocenten, uden at der samtidig fandt en Revision Sted af Loven af 1861, men at det paa den anden Side ikke vilde være forsvarligt at indblade sig paa en saadan i større Omfang, saa længe de interkommunale Skatteforhold ikke vare blevne ordnede. Som det vil erindres, fastholdt Magistraten endnu i 1890, da der blev Spørgsmaal om at forelægge Rigsdagen Loven af 19de Februar 1861 til Revision, dette Standpunkt, men allerede i samme Rigsdagssamling blev man nødt til at fravige det, da det viste sig, at Loven om Alderdomsforsørgelse vilde blive vedtagen. Det maatte straks stille sig klart for Kommunalbestyrelsen, at denne vilde medføre særdeles store Byrder for Kommunen, og at det ikke vilde blive muligt for denne at bære disse, uden at andre lige saa berettigede Interesser vilde komme til at lide derunder, naar Kommunen ikke samtidig fik Afgang til at forøge sine Indtægter. En Forhøjelse af Indkomstskatprocenten burde derfor ikke udsættes, til man kunde enes om Endringer i Principperne for Skattens Paaligning og de dermed i Forbindelse staaende Spørgsmaal, en Opgave, der sikkert ikke vilde blive let. Man behøver i saa Henseende kun at minde om, at Spørgsmaalet om den interkommunale Bestatning nu snart i 30 Aar har været Genstand for Debat, uden at man har kunnet komme til en Løsning. At det nu skulde blive lettere at komme til et Resultat ved at gaa den af Folketingsudvalget antydede Vej, at søge et andet Skattegrundlag end det i Loven af 19de Februar 1861 forudsatte, tillader Magistraten sig at tvivle om. Det vil sikkert vise sig, at det er lettere at blive enig om Ulemperne ved det bestaaende Skattegrundlag end om at erstatte det med et andet. Imidlertid har den siden Alderdomsforsørgelseslovens Strafftræden forløbne Tid fuldt ud bekræftet den af Kommunalbestyrelsen nærede Frygt for dens Virkninger. Byrderne ved den blive endog større end forudsat, og dette har allerede paa forskellige Omraader virket meget hæmmende paa Kommunens Virksomhed. Dette maa imidlertid nødvendig nærmest komme til at gaa ud over den mindre heldig stillede Del af Kommunens Indvaanere; som det vil fremgaa af Kommunens Regnskaber, anvendes nemlig den albeles overvejende Del af Kommunens løbende Indtægter til Fremme af Formaal, der udelukkende eller dog albeles overvejende komme den nævnte Del af Befolkningen til Gode. Magistraten maa derfor vedblivende holde for, at der snarest muligt bør staves Kommunen Afgang til at forøge sine Indtægter, uden at dette gøres afhængigt af det uviste Udfald af Forhandlinger om en Revision af det gældende Skattegrundlag. Selvfølgelig udelukker dette ikke, at Spørgsmaalet om en saadan optages til alvorlig Drøftelse, og Magistraten skal derfor ogsaa i det følgende gaa nærmere ind herpaa.

Naar det ovenfor er hævdet, at Tanken i Loven af 1861 har været fremtidig at gøre Indkomsten til den eneste eller dog væsentligste Basis for Paaligning af Skatter til Kommunen, har det ikke været Meningen hermed at ville gøre gældende, at dette skulde være den eneste rette Vej at følge, men alene at henlede Opmærksomheden paa, at der i Virkeligheden er Spørgsmaal om en Principforandring, naar man nu vil søge andre Udveje. For sit Vedkommende kan Magistraten nu ikke andet end sympatisere hermed. Man tror, at det vil vise sig, at Indkomstskatten — og det samme gælder formentlig om Formue- og Vejlighedsstaten — naar den ikke kan holdes inden en nogenlunde lav Grænse, er en meget uheldig kommunal Skat, da det nu om Stunder paa Grund af Kommunikationsforholdenes stærke Udvikling bliver lettere og lettere at indrette sig saaledes, at man kan nyde en Kommunes Goder uden at bo der og derved opnaa, at man med Hensyn til Erlægelse af personlige Skatter bliver gunstigere stillet end Kommunens Indvaanere, en Uretfærdighed, som der, selv om det maatte lykkes at faa en Ordning af de interkommunale Skatteforhold, vanskelig kan raades Bod paa. Det vil derhos vistnok vise sig, at det i Længden ikke vil være holdbart kun at have en enkelt Skattebasis. Naar man da skal